

Druhá kapitola

Ocko a Anwar bývali v Bombaji v tesnom susedstve a od piatich rokov boli najlepši priatelia. Ockov otec, lekár postavil na pobreží vo štvrti Juhu krásny nízky drevený dom pre seba, svoju manželku a svojich dvanásť detí. Ocko a Anwar spávali na verande a na svitaní utekali k moru plávať. Do školy sa vozili rikšou, do ktorej bol zapriahnutý kôň. Cez víkendy hrali kriket a po škole zase tenis na vlastnom kurte. Loptičky zbierali sluhovia. Kriket sa často hral proti Britom a tých museli nechať vyhrať. Stále prepukali nepokoje, demonštrácie a rozpory medzi hinduistami a moslimami. Susedia hinduisti im občas dobehli pred dom nadávať.

Bolo kam chodiť na večierky, lebo Bombaj bol srdcom indického filmového priemyslu a jeden z ockových starších bratov redigoval časopis o filmoch. Tak sa s Anwarom radi chvastali, aké filmové hviezdy poznajú a ktoré herečky pobozkali. Raz, keď som mal sedem alebo osem rokov, mi povedal, že podľa neho by som sa mal stať hercom; je to fajn život, vysvetlil mi, malá práca, veľká pláca. Ale najviac chcel mať zo mňa lekára a téma herectva už nikdy neprišla do reči. V škole mi poradca odporúčal, aby som šiel za colníka – očividne sa mu zdalo, že mám prirodzený talent na prehľadávanie kufrov. A mama ma chcela vidieť vo vojenskom námorníctve, myslím, že preto, lebo som rád nosil zvonové nohavice.

Ocko mal idylické detstvo, a keď mi rozprával o svojich dobrodružstvách s Anwarom, nedalo mi pokoja, prečo vlastného syna odsúdil žiť na bezútešnom londýnskom predmestí,

o ktorom sa hovorilo, že keď sa tunajší človek topí, pred očami mu nepreletí vlastný život, ale sivé dvojvrstvové okná.

Až neskôr, keď prišiel do Anglicka, zistil, aký zložitý býva praktický život. Nikdy predtým nevaril, nikdy neumýval riad, nikdy si nečistil topánky ani neustielal posteľ. To robilo služobníctvo. Zveril sa nám, že keď spomína na dom v Bombaji, nikdy sa mu nepodarí predstaviť si kuchyňu; ani raz v nej totiž nebol. Ale zato si pamätal, že jeho obľúbeného sluhu vyhodili za kuchynské prehrešky; raz preto, že hrianky piekol v ľahu na chrbte a medzi prstami na nohách držal chlieb nad ohňom, druhý raz preto, že čistil zeler zubnou kefkou – čírou náhodou vlastnou, nie pánovou, ale to ho neospravedlňovalo. Tieto incidenty z neho spravili socialistu, nakoľko sa mu ním podarilo byť.

Mamu síce dráždila jeho aristokratická nepraktickosť, ale zároveň sa hrdila jeho rodinou. „Sú vznešenejší ako Churchillovci,“ rozprávala ľuďom. „Do školy sa vozieval na koči s konským záprahom.“ To preto, aby si nikto nepomýlil jej muža s tým rojom indických vidiečanov, ktorí v päťdesiatych a šesťdesiatych rokoch prišli do Británie a tradovalo sa o nich, že nepoznajú príbor a rozhodne nie toalety, keďže si zakaždým čupnú na sedadlo a serú z vysoka.

Na rozdiel od nich poslali môjho otca do Anglicka za vzdelaním. Matka uplietla jemu aj Anwarovi niekoľko pichľavých vlnených svetrov a pri rozlúčke v Bombaji z nich vymámila sľub, že sa nikdy nestanú žráčmi prasiat. Tak ako pred ním Gándhí a Džinnáh, aj ocko sa mal vrátiť do Indie ako kvalifikovaný a vycibrený anglický džentlmen, právnik a schopný tanečník na plesoch. Ale pri odchode netušil, že už nikdy nevidí matkinu tvár. To bol veľký žiaľ v jeho živote, o ktorom sa nehovorilo, a myslím, že vysvetľoval aj jeho bezmocné lipnutie na ženách, čo sa oňho boli ochotné starať, na ženách, ktoré mohol milovať tak, ako mal milovať matku, ktorej nenapísal jediný list.

Londýn a jeho Old Kent Road ich oboch mrazivo šokovali. Stále mokro, samá hmla, ľudia vás oslovovali „synku“; nebolo dosť jedla a ocko si nikdy neoblúbil masť z hovädziny na hriankach. „Vyzerá to skôr ako maz z ucha,“ šomral nad stabilným menu robotníckej triedy. „Myslel som, že budem jesť pečenú hovädzinu a yorkshirský puding.“ Ale stále platil prídelový systém a tie časti, ktoré za vojny rozbombardovali na trosky, vyzerali bezútešne. Milo ho však prekvapil pohľad na Britov v Anglicku. Nikdy predtým nevidel chudobných Angličanov ako zametačov ulíc, smetiarov, drobných obchodníkov a barmanov. Nikdy predtým nevidel, ako si Angličan pchá do úst chlieb prstami, a nikto mu neprezradil, že Angličania sa pravidelne neumývajú, lebo voda je u nich studená – ak vôbec tečie. A keď sa pokúsil v miestnych puboch debatovať o Byronovi, nikto ho neupozornil, že nie každý Angličan vie čítať alebo že nie každý uvíta, ak ho Ind poučia o poézii perverzného blázna.

Našťastie mali s Anwarom strechu nad hlavou u doktora Lala, ktorý bol priateľom ockovho otca. Doktor Lal bol ozrutný indický zubár, ktorý tvrdil, že sa priateli s Bertrandom Russellom. V Cambridgei za vojny poradil osamotený Russell doktorovi Lalovi, že odpoveďou na sexuálnu frustráciu je masturbácia. Russellov veľký objav bol zjavením pre doktora Lala, ktorý tvrdil, že odvtedy je stále šťastný. Patrílo jeho oslobodenie k Russellovým významnejším počinom? Lebo možno, keby doktor Lal nehovoril so svojimi mladými a sexuálne vyhľadovanými nájomníkmi o sexe tak otvorene, môj ocko by sa nebol zoznámil s mojou mamou a ja by som sa nezamiloval do Charlieho.

Anwar bol odjakživa bučľatejší, mal tučné brucho a okrúhlu tvár. Žiadnu vetu nedokončil bez príchute pár škaredých slov a miloval prostitútky, ktoré šliapali okolo Hyde Parku. Volali ho Ksichtík. A bol aj menej elegantný, lebo len čo ockovi prišla

z Indie mesačná apanáž, vybral sa na Bond Street a nakúpil si motýliky, zelené vesty a tartanové ponožky, takže potom si už musel požičiavať peniaze od Ksichtíka. Cez deň študoval Anwar letecké inžinierstvo na severe Londýna a ocko s námahou lúskal právnické skriptá. Nocovali v ambulancii doktora Lala medzi zubárskymi nástrojmi, Anwar dokonca priamo v kresle. Jednej noci, vynervovaný myšami, čo okolo neho pobehovali, a tiež sexuálnou frustráciou, a dohryzený vlnou maminho štrikovaného svetra, sa ocko prezliekol do bledomodrého pláštá doktora Lala, zdvihol najhrozivejšiu vrtačku a vrhol sa na spiacceho Anwara. Anwar vykrikoval, keď sa prebral a zistil, že budúci guru z Chisleurstu ho ohrozuje zubárskou vrtačkou. Táto hravosť, neochota brať čokoľvek vážne, akoby na živote vôbec nezáležalo, bola typická aj pre jeho prístup k štúdiu. Jednoducho sa nedokázal sústrediť. Nikdy predtým nepracoval a nevyhovovalo mu to ani teraz. Anwar začal o ňom rozprávať: „Haroon každý deň volávajú za prísediaceho – do baru.“

Ocko sa hájil: „Do pubu chodievam premýšľať.“

„Ale hovno, chľastať,“ odvrkol vždy Anwar.

V piatok a v sobotu chodievali tancovať a veselo sa muckali s dievčatami za zvukov Glenna Millera, Counta Basieho a Louisa Armstronga. Tam ocko prvý raz spočinul pohľadom na peknej dievčine z predmestia, z robotníckej triedy, ktorá sa volala Margaret. Mama mi prezradila, že sa doňho, svojho mužička, zamilovala v prvej chvíli, keď ho uvidela. Bol nežný a láskavý a vyzeral úplne stratený, čo u žien vyvolávalo snahu pomáhať mu.

Mama mala kamarátku, ktorá chodila s Ksichtíkom a zjavne nielen chodila, ale Anwar už bol ženatý s Jeetou, princeznou, ktorej príbuzní prišli koňmo na svadbu, čo sa konala v starej britskej horskej stanici Murree na severe Pakistanu. Jeetini bratia chodili ovešaní puškami, čo Anwara znervózňovalo a inšpirovalo k ceste do Anglicka.

Princezná Jeeta tam za ním onedlho prišla a pre mňa sa stala tetou Jeetou. Teta Jeeta vôbec nevyzerala ako princezná a ja som si ju doberal, lebo nevedela dobre po anglicky. Bola veľmi hanblivá a bývali v jednej špinavej kutici v Brixtone. Nebol to žiadny palác a vzadu za domom im viedla železničná trať. Jedného dňa sa Anwar vážne zmýlil pri stávkovaní a vyhral veľa peňazí. Prenajal si za ne hračkárstvo na juhu Londýna. Takmer skrachovalo, kým ho teta Jeeta neprinútila, aby ho zmenil na obchod s potravinami. A boli za vodou. Zákazníci sa k nim len tak hrnuli.

Zato ockovi sa nedarilo. Rodina mu prestala posilať peniaze, keď od špióna – doktora Lala – zistila, že do pubu chodieval naozaj len vypíť niekoľko pínt čierneho a bežného piva, aj keď s hodvábnym motýlikom a v zelenej veste.

Skončil ako štátny úradník za tri libry týždenne. Jeho život, kedysi svieža rieka príjemných rozptýlení, pláží a kriketu, posmechu z Britov a zubárskych kresiel sa zmenil na klietku dáždňanov a oceľovej pravidelnosti. Samé vlaky, pokakaní synovia, praskajúce zamrznuté potrubie v januári a rozkladanie ohňa v uhoľnej peci o siedmej ráno: reorganizácia lásky na predmestský rodinný život v dvojdomi s dvoma miestnosťami dolu a dvoma hore v južnom Londýne. Život ho bil za to, že bol dieťaťom, neviniatkom, čo nikdy nemuselo nič robiť samostatne. Keď ma s ním raz nechali celý deň a ja som sa pokakal, bol úplne bezradný. Postavil ma nahého do vane, doniesol si pohár, z druhej strany kúpeľne, akoby som mal mor, mi fíkal vodu na nohy a druhou rukou si zapchával nos.

Neviem, ako sa to celé začalo, ale keď som mal desať alebo jedenásť rokov, vrhol sa na majstrov Lie-c', Lao-c' a Čuang-c', ako keby ich nikdy predtým nikto nečítal, akoby písali výhradne preňho.

Ksichtíka s princeznou Jeetou sme ďalej navštevovali vždy v nedeľu popoludní, lebo len vtedy zatvárali svoj obchod.

Priateľstvo s Anwarom bolo stále v zásade založené na žartoch, pozeraní kriketu, boxu, atletiky a tenisu. Keď za ním ocko prišiel s výtláčkom *Tajomstva zlatého kvetu*, ktorý si požičal z knižnice, Anwar mu ho vychytil z ruky, zdvihol do výšky a rozosmial sa.

„Čo si si to našiel za bláznivú zábavku?“

Ocko okamžite zareagoval: „Anwar, *yaar*, ty si neuvedomuješ, aké vznešené tajomstvá odhaľujem! Aký som šťastný, že konečne začínam rozumieť životu!“

Anwar mu skočil do reči a štychol ho ušúľanou cigaretou. „Poondiaty čínsky magor. Ako môžeš čítať somariny, kým ja zarábam? Už som vyplatil aj tú svinskú hypotéku!“

Lenže on Anwara presviedčal tak nadšene, až sa mu rozochveli koléná. „Mne na peniazoch nezáleží. Peniaze boli aj budú. Musím porozumieť týmto tajomstvám.“

Anwar zdvihol oči k nebesiam a pozrel na mamu, ktorá tam znudene sedela. Obaja ocka chápali a ľúbili, ale v takýchto náladách sa láska miešala so súcitom, akoby robil nejakú tragickú chybu, napríklad sa pridala k Jehovovým svedkom. Čím dlhšie rozprával o princípoch jin a jang, o kozmickom vedomí, o čínskej filozofii a o nasledovaní Cesty, tým menej mu mama rozumela. Akoby odlietal do vesmíru a ju nechával tu; ona bola žena z predmestia, tichá a láskavá, a život s dvoma deťmi a s ním jej už teraz pripadal dosť ťažký. Zároveň sa v ockových orientálnych dobrodružstvách skrývala značná dávka pýchy, a tá ho nútila hanobiť Anwarov život.

„Teba zaujímajú len rolky toaletného papiera, sardinky v konzervách, menštručné vložky a kaleráb,“ povedal Anwarovi. „Ale ono je toho oveľa viac na nebi aj na zemi, *yaar*, než sa ti tu v Penge vôbec prisní.“

„Ja nemám kedy snívať!“ prerušil ho Anwar. „A ani ty by si nemal. Zobuď sa! Čo keby si sa pousiloval o povýšenie, aby si tuná Margaret mohla kúpiť pekné šaty? Vieš, aké sú ženy, *yaar*.“

„Bieli nás nepovyšujú,“ odvetil ocko. „Nepovýšia jediného Inda, kým je na zemi posledný beloch. Ty sa s nimi dohadovať nemusíš – stále si myslia, že majú celé impérium, aj keď im vrecká zívajú prázdnotou.“

„Nepovýšili ťa, lebo si lenivý, Haroon. Gule ti obrastajú machom. Rojčíš o nejakých čínskych nezmysloch a nemyslíš na kráľovnú!“

„Kašľať na kráľovnú! Pozri, Anwar, tebe nikdy nezišlo na um, že by si mal spoznať sám seba? Že si sám sebe úplnou záhadou?“

„Nikoho iného nezaujímam, tak prečo by som mal zaujímať seba?“ zvolal Anwar. „Sústreď sa na život!“

Takto sa donekonečna hádali nad Anwarovým a Jeetiným obchodom, až sa tak rozvášnili a rozhnevali, že ich dcéra Jamila a ja sme sa mohli odkradnúť a hrať v záhrade kriket s rukoväťou metly a tenisovou loptičkou.

Pod všetkými tými čínskymi táraninami sa u ocka skrývala osamelosť a túžba po vnútornom napredovaní. Potreboval sa o tých čínskych nezmysloch, ktoré sa učil, rozprávať. Často som s ním ráno chodieval na stanicu, kde o osem tridsaťpäť nastupoval na vlak do Victoria Station. Počas tých dvadsaťminútových vychádzok sa k nemu pripájali ďalší ľudia, zvyčajne ženy, sekretárky, úradníčky a asistentky, ktoré tiež pracovali v centre Londýna. On sa chcel rozprávať o úsilí dosiahnuť pokoj mysle, o vernosti sebe samému, o pochopení seba. A ony rozprávali o svojom živote, frajeroch, rozrušenej mysli a skutočnom ja takým spôsobom, akým, a to som si istý, nikdy nerozprávali nikomu inému. Mňa s rádiom, z ktorého som počúval Tonyho Blackburna, si ani nevšimli. Čím menej sa ich ocko pokúšal zvieť, tým viac ich zvädzal, často ani nevyšli z domu, kým nekráčal okolo. Ak sa vybral inou cestou, lebo sa bál, že chlapci zo strednej školy doňho budú hádzať kamene a vrecká na výrobu domácich nanukov plné moču,

aj ony zmenili trasu. Vo vlaku si čítal svoje mystické knihy alebo sa sústreďoval na konček svojho nosa, čo bol dosť veľký cieľ. A vždy so sebou nosil maličký modrý slovník, knižku ako zápalkovú škatuľku, aby sa každý deň naučil nové slovo. Cez víkendy som ho skúšal, čo znamená analeptikum, kríkovitý, polycefalus a vypínavý. Vždy na mňa pozrel a vyhlásil: „Nikdy nevieš, kedy budeš potrebovať nejaké slovo ťažkej váhy, aby si urobil dojem na Angličana.“

Až v Eve našiel niekoho, s kým mal spoločnú vášeň k svojím čínskym nezmyslom, a prekvapilo ho, že taká zhoda záujmov je vôbec možná.

Predpokladal som, že teraz, v tento sobotný večer, sa Boh opäť stretne s Evou. Podal mi papierik s adresou a chytli sme autobus, ale tentoraz smeroval tam, kde som to už považoval za vidiek. Keď sme vystúpili v Chislehurst, bola tma a zima. Viedol som ocka najskôr jedným smerom a potom som mu s pevným presvedčením kázal ísť opačne. Tak sa tam už túžil dostať, že sa dvadsať minút vôbec nestážoval, ale nakoniec začal byť jedovatý.

„Kde sme, ty somár?“

„Neviem.“

„Použi mozog, ktorý si po mne zdedil, pankhart!“ osopil sa na mňa, trasúc sa od zimy. „Je svinská zima a meškáme.“

„Za to, že ti je zima, si môžeš sám,“ povedal som mu.

„Ja?“

Naozaj si za to mohol sám, lebo pod krátkym kabátom mal na sebe čosi, čo pripomínalo veľké pyžamo. Nad nohavicami sa skvela dlhá hodvábna košeľa, okolo krku vyzdobená vyšívanými drakmi. Padala mu na hrud' a rozhaľovala sa mu na bruchu zopár kilometrov, až mu padla na kolená. Pod ňou mal voľné nohavice a sandále. Ale najhorší zločin, ktorý sa musel ukrývať pod chlpatým krátkym kabátom, bola purpu-

rová vesta so zlatými a striebornými vzormi, ktorú si natiahol na košeľu. Keby ho mama prichytila, že takto ide von, bola by zavolala políciu. Napokon, Boh bol štátny úradník, mal aktovku a dáždník, nemal by chodiť po svete vystrojený ako trpasličí toreador.

Domy v Chislehurst mali skleníky, duby a na trávnikoch zavlažovanie; o záhrady sa starali záhradníci. Na ľudí, ako sme boli my, to robilo taký dojem, že keď sme s rodinami po týchto uliciach v nedeľu chodievali za tetou Jean, brali sme to tu ako divadlo pre nižšiu strednú triedu. Samé „ach“ a „och“, predstavovali sme si, že tam bývame, ako by sme sa asi mali, ako by sme si vyzdobili dom a v záhrade vyrobili miesto na kriket, bedminton a stolný tenis. Mama raz na ocka hodila vyčítavý pohľad, akoby hovorila: Čo si to za manžela, keď mi dávaš tak málo, kým iní muži, Alanovia, Barryovia, Petrovia a Royovia poskytujú autá, domy, dovolenky, ústredné kúrenie a šperky? Tí aspoň vedia zavesiť poličky alebo opraviť plot. A čo vieš ty? A mama sa potkla o výtlk, tak ako sme sa teraz potkávali my, keďže cesty sa tu náročky ponechávali plné nerovností, kameňov a jám, aby to obyčajných ľudí nelákalo prevážať sa nemilobohu hore-dole.

Keď sme sa konečne dopotkávali k domu – s prestávkou, aby si Boh stihol spojiť palce a pár minút precvičiť tranz –, Boh mi oznámil, že dom vlastní Carl a Marianne, Evini priatelia, ktorí nedávno putovali po Indii. To bolo hneď jasné podľa santalových Budhov, mosadzných popolníkov a pásavých sadrových slonov, čo zdobili každý voľný kút. A tiež z toho, že Carl a Marianne stáli pri našom príchode vo dverách bosí, s dlaňami zopnutými v modlitbe a so sklonenými hlavami, akoby boli prostí chrámoví služobníci a nie partneri v miestnej požičovni televízorov Rumbold & Toedrip.

Len čo som vošiel dnu, zbadal som Evu, ktorá nás už vyzerala. Mala dlhé červené šaty, ktoré jej siahali po zem a červený

turban. Okamžite na mňa skočila a po dvanástich bozkoch mi do ruky vtisla tri knihy v mäkkej väzbe.

„Ovoňaj ich!“ vyzvala ma.

Strčil som nos medzi poohýbané stránky. Voňali čokoládou.

„Z antikvariátu! Skutočné skvosty! A toto je pre tvojho ocka.“ Podala mi nový výťahok Konfuciových *Analektov* v preklade Arthura Waleyho. „Prosím, podrž mu to. Cíti sa dobre?“

„Je na smrť nervózny.“

Poobzerala sa po izbe, v ktorej bolo zhruba dvadsať ľudí.

„Sú to sympatáci. Dosť hlúpi. Nemyslím, že by ho čakali problémy. Snívam o tom, že ho zoznámim s citlivejšími ľuďmi – v Londýne. Som odhodlaná dostať nás všetkých do Londýna!“ dodala. „A teraz mi dovoľ, aby som ťa predstavila.“

Potriasol som niekoľkými rukami a podarilo sa mi pohodlne usadiť na lesklú čiernu pohovku, nohy som si položil na huňatý biely koberec, chrbtom som sa ocitol oproti radu hrubých kníh podomácky obalených do plastových obalov – skrátené (a ilustrované) verzie *Trhu márnosti* a *Ženy v bielom*. Predo mnou bolo čosi, čo vyzeralo ako osvetlený dikobraz – akási číra žiarovka so stovkami rôznofarebných mávajúcich ihlíc, čo z nej vytŕčali a mihali sa –, predmet nepochybne vyrobený s tým, že jeho krásu oko docení až po požití halucinogénov.

Počul som Carla: „Na svete sú dva druhy ľudí – tí, ktorí boli v Indii, a tí, ktorí tam neboli,“ a musel som vstať a presunúť sa mimo dosľuchu.

Vedľa dvojvrstvových sklených dverí s výhľadom na dlhú záhradu a jazierko s rybičkami žiariace pod fialovým svetlom bol bar. Na tomto významnom duchovnom podujatí málo ľudí pilo, ale bez problémov by som bol obrátil niekoľko pív. Lenže to by nevyzeralo dobre, to bolo jasné ešte aj mne. Mariannina dcéra a jedno staršie dievča v tesných šortkách po-

núkali *lassi* a horúce indické chuťovky, o ktorých som vedel, že po nich budete prdieť ako dôchodca po celozrnnej kaši. Postavil som sa k dievčaťu v šortkách za barom a zistil som, že sa volá Helen a študuje na strednej.

„Tvoj otec vyzerá ako kúzelník,“ povedala. Usmiala sa na mňa a dvoma rýchlymi krokmi bokom mi vnikla do intímnej zóny, takže bola tesne vedľa mňa. Jej náhla prítomnosť ma prekvapila a vzrušila. Na Richterovej stupnici prekvapení to nebolo veľké prekvapenie, povedal by som, že tak tri a pol, ale zaregistroval som ho. V tej chvíli som pozeral na Boha. Vyzerá ako kúzelník? Ako ten, kto robí zázraky?

Rozhodne vyzeral exoticky, pravdepodobne jediný muž v južnom Anglicku (no, možno s výnimkou Georgea Harrisona), ktorý mal v tejto konkrétnej chvíli na sebe červeno-zlatú vestu a indické pyžamo. Okrem toho bol pôvabný, hotový obývačkový Nurejev vedľa ostatných bledých tučniakov Arbucklov v tesných nekrčivých košeliach prilepených k pupkom a v sivých nohavičiach od Johna Colliera s pokrkvanými ovisnutými rozkrokmi. Tatko bol možno naozaj kúzelník, ktorý sám seba za vlastné šnúrkys z topánok (ako to vravieval) vytiahol z Inda v štátnej službe, ktorý si vždy čistil zuby čiernym práškom Monkey Brand, vyrobeným firmou Nogi & Co. z Bombaja, a premenil sa na múdreho radcu, akým sa momentálne javil. Sexy Sadie! Teraz bol stredobodom pozornosti on. Keby ho tak videl niekto z Whitehallu!

Rozprával sa s Evou a ona mu akoby nič položila ruku na rameno. To gesto volalo. Áno, kričalo: Sme spolu, dotýkame sa jeden druhého aj pred cudzími ľuďmi bez zábran! Zmätené som sa odvrátil k Helen.

„No?“ opýtala sa jemne.

Túžila po mne.

Vedel som to, pretože som si vyvinul spoľahlivú metódu určovania túžby. Metóda tvrdila, že po mne túži, pretože ja som o ňu nemal záujem. Keď som našiel niekoho príťažlivého,

zvrátené zákony, ktoré vládnu vesmíru, mi vždy zaručili, že dotyčná osoba ma bude pokladať za odporného alebo aspoň príliš nízkeho. Rovnaký zákon tiež zaručoval, že keď som sa ocitol s niekým ako Helen, po kom som netúžil, bolo pravdepodobné, že sa na mňa zadíva tak, ako sa ona teraz dívala na mňa, s rafinovaným úsmevom a s úmyslom postláčať mi vtáka, presne to, čo som najviac na svete chcel od iných, ak mi pripadali príťažliví, a to mi ona teda nepripadala.

Môj tatko, veľký mudrc, ktorému z pier pršali rady ako dažď v Seattli, so mnou nikdy nehovoril o sexe. Keď som jeho liberalizmus skúšal otázkou, či by mi nevysvetlil, ako to v živote chodí (čo mi už v škole vysvetlili, hoci som si stále plietol výrazy maternica, vulva a vagína), zamrmlal len: „Vždy zistíš, kedy je žena pripravená na sex. Vtedy má horúce uši.“

Pozorne som si obzrel Helenine uši. Dokonca som ju do jedného zľahka uštipol, len aby som si to vedecky overil. Pomerne teplé!

Ach, Charlie. Srdce mi pišťalo po jeho horúcich ušiach na mojej hrudi. Ale od nášho posledného pomaznania mi ani netelefonoval, ani sa neobťažoval prísť sem. Okrem toho nechodil do školy, nahrával demo so svojou kapelou. Bolesť, že musím byť bez toho sviniara, absták, ktorý som znášal, zmierňovala len myšlienka, že dnes večer opäť vyhladá múdrosť môjho ocka. No zatiaľ po ňom nebolo ani stopy.

Eva a Marianne začali premiestňovať zariadenie v miestnosti. Vzbĺkol arzenál sviec, žalúzie sa spustili, indické santalové smrady sa zažaté popichali do kvetináčov a maličký koberček sa ocitol na zemi, aby si na ňom mohol Budha z predmestia zalietieť. Eva sa mu uklonila a podala mu narcis. Boh sa usmial na ľudí, ktorých spoznal z minula. Zdal sa sebaistý a pokojný, uvoľnenejší ako predtým, menej sa usiloval a dovoľoval obdivovateľom, aby ho zahŕňali úctou, ktorú vo svojich priateľoch zrejme vypestovala Eva.

A vtedy vošiel strýko Ted s tetou Jean.